

„Na co?“ zeptal se podrážděně.

„Že to byl bývalý seržant u námořnictva.“

„Nemám čas na hlouposti,“ odsekl mi, ale pak se usmál. „Promiňte mi mé hrubé chování, ale vyrušil jste mě při přemýšlení. Takže vy jste opravdu nepoznal, že to byl seržant od námořnictva?“

„Opravu ne.“

„Už když přecházel ulici, jsem si všiml, že má na ruce vytetovanou velkou modrou kotvu. Napadlo mě tedy, že bude mít něco společného s mořem. Kráčel jako voják a i jeho knír byl zastřižen jako podle předpisů. Z toho jsem usoudil, že je od námořnictva. Vypadal velice sebevědomě. Z jeho výrazu bylo zřejmé, že byl zvyklý velet. Jistě jste si všiml, jak důležitě držel hlavu?! Spolehlivý, důstojný muž středního

věku – všechno nasvědčovalo tomu, že by mohlo jít o seržanta.“

„Úžasné!“ vykřikl jsem nadšeně.

„Maličkost,“ utrousil Holmes, jako by se nic nestalo. Neuniklo mi ale, jak ho moje překvapení a obdiv potěšily.

„Před chvílí jsem říkal, že zločinci a kriminálníci již neexistují, ale jak se zdá, mýlil jsem se. Podívejte se na tohle!“ řekl a podal mi psaní, které poslíček před chvílí donesl. „Mohl byste to, prosím, nahlas přečíst?“ požádal mě.

